

Vašek Pošmourný nás provází celých dosavadních šest let existence našeho atelieru. Začínal v Haštalské čtvrti, oslovil nás bydlením ve věžích do Šumperku, v centru Smíchova pak navrhl a v bakalářském projektu vyprojektoval parkovací dům, absolvoval s námi a s atelierem A2 Ivana Kroupy společný workshop v Dubnici. Za těch šest společných let, občas přerušovaných jeho pobyty v okolních atelierech, eventuelně na studiích v Lublani či Limě jsme Vaška poznali, jako mladého muže, lehce roztěkaného, toužícího zažít v architektuře vše, co život nabízí. Kromě vyjmenovaných aktivit musím připomenout Václavovy exkurzy do architektonických škol AVU i UMPRUM, účasti na letních workshopech s Hutí Martina Rajniše atd. Lze tedy říci, že architekturou žije.

S onou roztěkaností přistoupil zpočátku i k diplomnímu semináři, kdy jedinou jistotou bylo rodné Kladno. Zkoumal místa, která by zasloužila intervenci architekta, od nádraží po náměstí, nakonec se ukotvil v industriální zóně, pro Kladno charakteristické, v postupně chátrajících zbytcích velkorysé Vojtěšské hutě, respektive mizející šamotové cihelně ZEOLIT. Fascinován industriální krásou a technologickou vyspělostí minulosti přemýšlí, jak zbytky cihelny využít dnes. Jak sám píše, sentiment mu svazoval ruce. Začíná si klást zásadnější otázky, přes obecné úvahy o smysluplném využití brownfieldů přechází až k civilizačním otázkám a nachází nové téma výzkum technologií a způsobů produkce ekologických potravin a přetváří je v životaschopný stavební program.

Je zaujatý svým programem, sofistikovaností technologie hydroponie, aeroponie... Proč zrovna zde, v Kladně, v areálu bývalé továrny na šamot dělat něco, co může být naprosto kdekoliv. Jeho odpovědí je transformace, nejedná se jen o pěstování, hlavním cílem je výzkum. Původní "špinavý" průmysl již nemá v nově vznikající čtvrti místo, ale udržet diverzitu funkcí, nabídnout novou dynamiku je pro novou čtvrť zásadní. Kladno, i nám všem bych přál, aby našlo pro svoji budoucnost více takových vizí, aby to, co je dnes ještě pochmurně krásné, nezaniklo, ale našlo nové smysluplné využití.

Pro svoji studii využívá regulační plán D3A studia, a soustředí se na konkrétní místo cihelny. Zachovává tři původní haly a doplňuje dvě novostavby skleníku a laboratoří. Podstupuje marný proces shánění podkladů, který nakonec nahradí vlastním zaměřením, jak sám píše počítáním cihel.

Václavův projekt a nakonec i způsob práce, kdy nezvykle sebevědomě odevzdává v termínech vše, co si předsevzal, nás velice příjemně překvapil. Je to dobře navržená konverze. V projektu je přítomná průmyslová funkce výrobních a technologických prostor, nic se z ní neztratilo. Zároveň však v půdorysech čtu výzkumné centrum s novými funkčně dispozičními celky, vidím intimitu a paralelně také velkorysost. Vše na pozadí původních prostor a konstrukcí. Minusem může být přílišná schematičnost některých řezů, jistě se dá polemizovat s některými, ve vizualizacích naivně nahozenými detaily např. vazníků, ale celková sdílnost projektu, jakož i mimořádně osobního vyznění v textové části je naprosto vyčerpávající.

Je tedy jasné, že projekt i osobnost Václava Pošmourného hodnotím velice pozitivně, jsem přesvědčen o jeho posedlosti architekturou, doporučuji jeho práci k absolutoriu a hodnotím ji stupněm **B – velmi dobrý.**